

W roku 1887 szkoła przeszła reorganizację stając się od roku 1892 szkołą filialną, a następnie wskutek zmiany stopnia organizacyjnego od roku 1893 do 1914 czyli do czasu wybuchu I wojny światowej figuruje, jako szkoła jednoklasowa. Obowiązek szkolny w Galicji w myśl ustawy szkolnej z dnia 14 maja 1869 roku trwał sześć lat i obejmował dzieci od 6 do 12 roku życia. Szkoła jednoklasowa to szkoła o jednym nauczycielu i liczbie dzieci do 80.

Kronika podaje:

Dzieci tutejsze są bardzo zdolne, żeby tylko rodzice ich w domu do książki napędzali, zachęcali, książki i przybory naukowe pokupili, to szkoła w Sieradzy pod względem nauki byłaby jedną z najlepszych w powiecie dąbrowskim...

W roku 1914 wybuchła I wojna światowa.

Szkoła została zamknięta od 1 września 1914 do 1 września 1915 roku. W tym czasie była ona wykorzystywana na cele wojskowe, służąc za miejsce kwaterunku dla oficerów austriackich albo rosyjskich w zależności od sytuacji na froncie. Kwaterujące w budynku wojska rosyjskie poczyniły znaczne szkody, niszcząc znajdujące się w niej wyposażenie między innymi ławki.

Zakończenie wojny, odzyskanie niepodległości przez Polskę i wprowadzenie obowiązkowego nauczania w zakresie szkoły podstawowej sprawia, że szkoła w Sieradzy przeżywa problemy lokalowe. Jeszcze przed wojną, w roku 1912 Rada Gminna i Rada Szkolna Miejskowa uchwały, że należy zakupić od dworu murowany budynek, w którym będzie można urządzić dwie sale lekcyjne, mieszkanie dla kierownika i dla drugiego nauczyciela. Starania poparła Rada Szkolna Okręgowa w Dąbrowie Tarnowskiej, przeznaczając na zakup budynku pewną kwotę. Jednakże brak zgody i jednomyślności wśród mieszkańców Sieradzy spowodowały, że transakcja nie doszła do skutku.

W 1925 roku do szkoły uczęszczało 91 dzieci. W kronice szkoły czytamy:

Szkoła w Sieradzy zbudowana z drewna na placu poniżej stawu, składa się z jednej sali naukowej o powierzchni 41 m² jest stara i zbutwiała; jest grzyb i wilgoć, klasa pod względem higieny poniżej krytyki, bo pomieścić może zaledwie 35 dzieci. Ławki to zwykle deski, stojące za wysoko. Drugą salę wynajęto w budynku wiejskim i ma ona powierzchnię 25 m². w szkole brakuje przyrządów do nauki, znajduje się tylko jedna mapa Polski i poczet królów polskich.

Trudności lokalowe sprawiły, że powoli zaczęła dojrzewać myśl budowy nowego gmachu szkoły. Była to w pewnej mierze zasługa ówczesnego wójta Sieradzy Józefa Lebicy i pracującego w szkole małżeństwa nauczycielskiego państwa Janiny i Franciszka Kołodziejów. Franciszek Kołodziej był kierownikiem szkoły od 01. 09. 1925 r. Do 31. 07. 1933 r., czyli do czasu kolejnej reorganizacji szkoły: z dwuklasowej na jednoklasową. W Sieradzy pozostał jeden nauczyciel – pani Janina Kołodziej, która pracowała do 31. 08. 1936 roku.

W tym okresie do ważniejszych wydarzeń należało zakupienie placu pod budowę szkoły. Już jesienią 1935 roku gromada sieradzka przystąpiła do budowy nowego gmachu. Przygotowano plany budynku wraz z kosztorysem, który znacznie przekraczał możliwości finansowe wioski, dlatego czynione były starania o pożyczkę w Towarzystwie Popierania Budowy Publicznych Szkół Powszechnych. Z funduszy wiejskich zostały zakupione żwir i wapno.

Nowy rok szkolny 1936/37 był dla szkoły przełomowy. Z dniem 1 września 1936 roku na stanowisko kierownika została powołana pani Maria Magdoń.

W 1937 roku ruszyła budowa nowej szkoły. Pomimo bardzo trudnych warunków finansowych udało się wykończyć jej część, a mianowicie jedną klasę, kancelarię, korytarz i